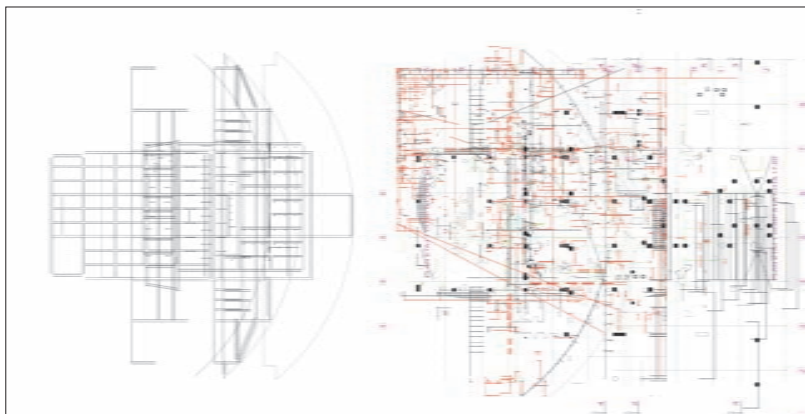

Fațada către cer

Arh. Bogdan Tofan, TOFAN Arhitect

În 1992, atunci când calculatoarele abia începeau să apară pe piața de arhitectură de la noi din țară, am câștigat un concurs pentru realizarea unui proiect complex de arhitectură pentru primăria din Buftea. Echipa de arhitecți, ingineri și economiști era entuziasmată pentru că macheta arăta bine. Urma să folosesc AutoCAD-ul pentru proiectarea acestei clădiri. Îmi plăcea ideea și cred că am fost printre primii arhitecți cu birouri individuale de arhitectură care s-au aruncat în proiectarea asistată pe calculator. Mă cuplam în felul acesta la modul în care se lucra deja în străinătate, așa cum văzusem la Paris, la Centrul Pompidou, la Viena sau la Frankfurt.

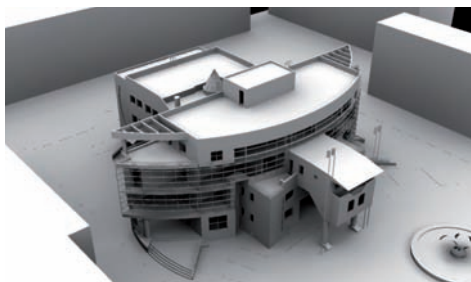
Clădirea Primăriei din Buftea urma să semene cu o pasăre, sau, în orice caz, cu un obiect zburător, ușor și

plutitor. Vă puteți imagina ceva așa de mare un cerc cu raza de 50 de metri și înalt de 15 metri să nu cântărească mai nimic? Forma este puternică și totuși inserată bine în contextul urban. Are o piață mare în față și se putea admira de la depărtare. Volumul bombat, convex, impune privitorului o anumită stare. Trebuia să fie o formă cu o anumită prestanță, și totuși să rămână o clădire primitoare, accesibilă. Din această cauză, când te apropiai de el volumul se curba invers și devenea concav ca să te primească.

Programul ACAD sau AutoCAD a fost primul program soft pe care l-am cumpărat încă de la început împreună cu câteva calculatoare pe care să lucrăm. Pe atunci proiectarea asistată pe calculator era un miraj și un orizont

interesant pentru echipa noastră de arhitecți. Astăzi e ceva de la sine înțeles. La mărimea și complexitatea unui proiect actual nici nu cred că s-ar mai putea proiecta fără așa ceva. Complexitatea proiectelor a crescut exponențial.

M-am decis asupra formei finale în vara anului 1993. Din acel moment am început să punem pe calculator axele, structura și închiderile. Lucram și în 3D. Ce făceam noi părea să aibă coordonatele unei înalte tehnologii. Ne plăcea high-tech-ul. Era high-tech. Încă de atunci

intenționam ca echipele de ingineri, de diferite specializări să lucreze pe aceeași bază de planuri și să detalieze setul de planuri specifice. În acest proiect am colaborat 65 de specialiști. Mă simțeam bine la gândul că, în felul acela, mă mișcam într-un spațiu virtual desenat de calculator. De fapt, beneficiam de o unealtă foarte puternică de calcul și de desen. Planșeta electronică pe care lucram era locul unde geometria pe care se bazează gândirea arhitecturală era vizibilă pentru toți. Foloseam Tableta grafică de la Sumagraphics. Tatăl meu, arhitect Aurel Tofan, arhitecta Laura Mănzăraru și arhitecta Andreea Iosif lucrau în colectiv. Colaboram cu colectivul de rezistență condus de inginerul de structură Paul Buzamurga.

Ca arhitect întodeauna am crezut că structurile se nasc mai întâi în mintea arhitectului și apoi cu creionul se transpun repede pe hârtie, în proiecții perspective sau axonometriei, în schițe tremurânde care surprind diferite colțuri sau detalii de intersecții volumetrică. Apoi se iau schițele acestea și se transpun pe calculator. De aici începe o călătorie frumoasă între specialități: rezistența structurii, instalații termo-ventilații, instalații electrice sanitare, platforme și drumuri. Am constatat că e foarte bine să avem aceeași bază de discuție, o temă de arhitectură în format electronic. Coordonarea era și este astfel mult mai ușor de stăpânit. Astăzi, ca și în cazul lucrării pe care am făcut-o pentru Banca Mondială cu Larry Moncrief, proiectele se fac pe calculator și se discută pe e-mail și nu mai are importanță dacă ești în New York, Dakar sau București. Lucrezi la același proiect în echipă cu alții aflați în locații diferite pe glob. Eu am avut încă de atunci avantajul calculatorului și al softului AutoCAD.

Eu cred că există "genius locci" și că o clădire reprezintă o secvență, ca o fotografie dintr-o continuă mișcare temporală a unei spiritualități, a unei stări culturale a locului respectiv. E bine să lași privitorului posibilitatea de a-și imagina că ar putea să vadă clădirea în viitor cum se va conecta cu construcțiile viitorului într-un orizont de timp de peste 300 de ani.

În acest caz punctual am vrut să fac o casă simplă, care să însemne ceva pentru locuitorii acestui oraș. Spațiul urban era destul de mic, și totuși, forma clădirii se apropie de fronturile laterale neinconcomodând privirea. Este o apropiere prietenoasă. La extremitățile laterale ale clădirii privirea vecinilor nu este blocată, ei pot privi piața. și totuși, privind acum înapoi la desenele din acea vreme, clădirea are o volumetrie foarte specială. Să fi fost influența calculatorului? Poate că da. Când te afli în avion venind de la Berlin spre București și aterizezi la Otopeni pe culoarul de zbor de deasupra Buftei, clădirea primăriei se vede ca o mare arbaletă cu vârful spre piață. Este o imagine adresată celor care zboară adesea. Cum am mai spus pe când lucram la proiectul din Osaka (vezi ediția nr. 4 MaxCAD Bulletin) consider că arhitectura trebuie să se adreseze și celor care zboară și de aceea volumul clădirii trebuie să prezinte o fațadă și către cer.

